

Nội dung bài viết

1. [Dàn ý phân tích Thời gian của Văn Cao ngắn gọn](#)
2. [Phân tích bài thơ Thời gian của Văn Cao mẫu 1](#)
3. [Phân tích tác phẩm Thời gian của Văn Cao mẫu 2](#)
4. [Phân tích đánh giá bài Thời gian của Văn Cao mẫu 3](#)
5. [Phân tích Thời gian của Văn Cao hay nhất mẫu 4](#)

Dàn ý phân tích Thời gian của Văn Cao ngắn gọn

Khổ thơ 1:

- + “Thời gian qua kẽ tay”: cảm nhận thời gian một cách đặc biệt thông qua xúc giác. Thời gian lặng yên nhưng trôi qua rất nhanh.
- + “Làm khô những chiếc lá”: Dấu vết thời gian hiện lên trên đồ vật và con người.
- + “Rơi”: Bài thơ bị ngắt quãng đột ngột chỉ bằng một tiếng, nhấn mạnh sự chuyển động của cảnh.
- + “Như tiếng sỏi”: Ấn tượng đả đốn diễn tả một âm thanh nặng nề, khô khan.
- + “Trong lòng giếng cạn”: mọi thứ đều trở trọi, hoang tàn, bị thời gian tước đi sức sống.

Khổ thơ 2:

- + “Riêng những”: điệp ngữ thể hiện sự xác nhận và biểu thị sự thay đổi cảm xúc của các nhân vật trong lời thơ.
- + “những câu thơ”, “những bài hát” là biểu tượng của sự sáng tạo nghệ thuật và sự rung động của trái tim con người.
- + “còn Xanh”: Sức sống trường tồn của nghệ thuật và tình yêu.
- + “Và đôi mắt em”: vẻ đẹp con người và tình yêu.
- + “Như hai giếng nước”: rạng rỡ, tươi trẻ và tràn đầy sức sống.

Phân tích bài thơ Thời gian của Văn Cao mẫu 1

Văn Cao - một nhạc sĩ lớn của Việt Nam. Ông là tác giả của hai bài hát nổi tiếng là Tiến quân ca và quốc ca, đồng thời cũng là một trong số những gương mặt tiêu biểu, quan trọng nhất của tân nhạc. Không chỉ tài năng trong lĩnh vực âm nhạc, Văn Cao còn được công chúng biết đến với tư cách là một họa sĩ, một nhà thơ với rất nhiều tác phẩm giá trị. Tiêu biểu trong sự nghiệp thơ ca của ông, không thể không nhắc đến bài thơ “Thời gian”, qua những vần thơ mang đầy hàm súc, người đọc dường như đã cảm nhận được rõ nét sự dằn nén cô đọng của tư tưởng, cảm xúc:

“Thời gian qua kẽ tay

Làm khô những chiếc lá

Kỷ niệm trong tôi

Rơi

như tiếng sỏi

trong lòng giếng cạn

Riêng những câu thơ

còn xanh

Riêng những bài hát

còn xanh

Và đôi mắt em

như hai giếng nước”

Văn Cao tên đầy đủ là Nguyễn Văn Cao, ông sinh ngày 15 tháng 11 năm 1923 tại tỉnh Hải Phòng. Quê gốc ở xã Liên Minh, huyện Vụ Bản thuộc tỉnh Nam Định. Văn Cao xuất thân từ một gia đình viên chức, có cha là giám đốc của nhà máy nước Hải Phòng. Sau khi lên trung học, ông lần đầu được tiếp xúc với âm nhạc. Năm 1938, gia đình gặp nhiều biến cố, Văn Cao đã bỏ học khi mới 15 tuổi. Ông được biết đến là một nhạc sĩ

có sức ảnh hưởng rất lớn trong nền Tân nhạc của Việt Nam. Không chỉ dừng lại ở mảng âm nhạc, Văn Cao còn được nhận xét là hình mẫu thiên tài, bởi tài năng nghệ thuật của ông rất đa dạng và phong phú mang tính tổng hợp cao giữa hội họa- âm nhạc- văn chương. Ông đã để lại cho đời rất nhiều các tác phẩm có giá trị, và được lưu truyền rộng rãi cho thế hệ con cháu sau này.

Bài thơ Thời gian được nhà văn sáng tác vào mùa xuân năm 1987. Lúc này người thi sĩ Văn Cao đã bỏ lại sau lưng với biết bao trải nghiệm vui buồn khác nhau. Dù tác phẩm chỉ vỏn vẹn có 7 câu, 12 dòng và 42 chữ, nhưng sâu bên trong ẩn chứa tính chất triết luận và những thông điệp giàu ý nghĩa nhân sinh cực kỳ sâu sắc. Qua đó đã gợi cho tâm hồn người đọc biết bao suy ngẫm về cuộc đời, về con người trong cuộc sống này, mặc cho thời gian vẫn không ngừng chảy trôi:

“Thời gian qua kẽ tay”

“Thời gian qua kẽ tay” là một hình ảnh thơ giàu hàm xúc, gợi liên tưởng tới sự tương phản giữa cái vô hình và cái hữu hình, giữa cái vô hạn và cái hữu hạn. Như một điếu tất yếu, sự hiện diện của thời gian trên thế giới này là hư ảo, nó rất mong manh và vô cùng ngắn ngủi vô cùng. Có lẽ vì thế mà người thi nhân khi chứng kiến sự chảy trôi của thời gian không khỏi ngậm ngùi xa xót trước sự vô nghĩa của đời người... Cũng như Văn Cao, Nguyễn Gia Thiều đã từng có cảm nhận đầy chua chát qua tác phẩm Cung oán ngâm khúc nổi tiếng:

“Trăm năm nào có gì đâu

Chẳng qua một nắm cỏ khâu xanh rì”

Thời gian là thứ quà tặng kì diệu mà tạo hóa ban cho con người, và chẳng có một ai nắm giữ được thời gian. Thời gian đi qua lấy đi vô số thứ, thanh xuân, tuổi trẻ, những tháng ngày hạnh phúc, những thứ chúng ta trân trọng và thương yêu nhất... và một khi qua đi sẽ không bao giờ trở lại. Đó là một quy luật tất yếu của thời gian, nhưng cũng là sự nghiệt ngã, tàn nhẫn đối với con người

"Làm khô những chiếc lá

Kỷ niệm trong tôi

Rơi

như tiếng sỏi

trong lòng giếng cạn"

Theo thời gian những chiếc lá xanh tươi r ễ cũng sẽ úa. Những được mất trong cuộc đời r ễ cũng phai nhạt theo năm tháng. Có chăng, cái ở lại trong cuộc đời này chỉ là là những h ấ ức nhớ hoài v ề kỷ niệm ngày xưa ấy. Bài thơ đã giúp bạn đọc nhận thức được cái ý nghĩa nhân sinh tưởng như rất bình thường nhưng không phải ai cũng nhận biết được bởi họ vẫn còn đang chìm đắm trong quá nhiều tham vọng, vinh hoa của cuộc sống. Bài thơ mang giá trị nhân văn thật sâu sắc, đ ồng thời cũng gửi gắm tới bạn đọc thông điệp: khi đã nhận thức được qui luật vận động của dòng chảy thời gian, con người chúng ta càng nên biết trân quý sự hiện hữu của bản thân trên thế giới này. Chúng ta phải làm hành động, phải biết tận dụng thời gian một cách triệt để, có ích, để mỗi phút giây hiện hữu trong đời người là những giây phút sống chứ không phải chỉ là t ần tại

“Riêng những câu thơ

còn xanh

Riêng những bài hát

còn xanh

Và đôi mắt em

như hai giếng nước"

Trong dòng chảy của thời gian, mọi sự vật, mọi hiện tượng trên thế giới này đều có thể lụi tàn và tan biến mãi mãi vào hư không. Nhưng tất nhiên có những giá trị sẽ chẳng thể mất mà mãi mãi mà qua hàng nghìn đời nó sẽ vẫn “còn xanh”, đó chính là những giá trị đẹp đẽ được được kết tinh từ những bài hát, v ần thơ, và đặc biệt là từ đôi mắt em. Câu kết của tác phẩm đã để lại trong lòng người đọc một dư âm tha thiết nhưng không hề bi lụy:

“Và đôi mắt em

như hai giếng nước”

... Phải chăng, đôi mắt em chính là nơi mà tình yêu đôi ta bắt đầu và hay đó sẽ là nơi mà tình yêu ta mãi mãi lên ngôi...!

Dẫu sao, theo tháng năm, thời gian vẫn sẽ trôi “qua kẽ tay” nhưng tác phẩm Thời gian của cố thi sĩ Văn Cao vẫn “nguyên xanh” như thửa nào trong lòng mỗi bạn đọc. Sự giản dị, mộc mạc, ẩn chứa hàm súc trong từng câu chữ đã cho thấy sự tinh tế, tài hoa của một thi sĩ thật tài năng.

Phân tích tác phẩm Thời gian của Văn Cao mẫu 2

Bài thơ “Thời gian” ra đời vào mùa xuân năm 1987. Dù chỉ vồn vẹn 7 câu, 12 dòng, 42 từ nhưng chất triết học và thông điệp nhân văn sâu sắc của nó sẽ chạm tới tâm hồn người đọc. Nó gợi lên nhiều suy nghĩ về con người và cuộc sống, dù thời gian có trôi đi không ngừng.

Mở đầu bài thơ, chúng ta bắt gặp một hình ảnh “lạ”, một hình ảnh thơ gợi lên sự tương phản của thời gian trôi qua kẽ ngón tay, hữu hình và vô hình, hữu hạn và vô hạn.

Một đi đôi tất yếu, sự tồn tại của thời gian trong cuộc đời mỗi người là hữu hạn. Bởi vì so với “khởi đầu và kết thúc” của vũ trụ, nó thật hư ảo, mong manh và rất ngắn ngủi. Đó là lý do tại sao các nhà thơ bao thế hệ đã than thở về sự trôi qua của thời gian và sự vô nghĩa của số phận con người... Nguyễn Gia Thiều, trong bài đọc nổi tiếng ‘Cung oán ngâm khúc’, đã viết: đi đôi đó một cách sâu sắc.

‘Trăm năm nào có gì đâu

Chẳng qua một nắm cỏ khâu xanh rì’

Như một quy luật tồn tại, thời gian trôi qua mãi mãi và không bao giờ quay trở lại. Sự tàn ác này là bi kịch của số phận con người, con người không thể nắm bắt hay đi đâu khiến được thời gian. Triết gia Heraclitus lập luận: “Không ai có thể tắm hai lần trên một dòng sông”, cuộc đời mỗi người không thể sống hai lần... Với mỗi bước đi, thời gian thay đổi không ngừng trong từng khoảnh khắc tồn tại, sức tàn phá của thời gian là vô cùng lớn.

Lá xanh sẽ héo theo thời gian. Những cái được và mất trong cuộc sống sẽ mờ dần theo năm tháng. Tất cả những gì có thể còn lại trong cuộc đời này là một giọt ký ức kết tinh... ký ức – một viên ngọc quý chìm sâu hơn vào ý thức khi ngày càng có nhiều người chạm vào cõi vĩnh hằng.

Và những ký ức này đẩy con người từ cuộc đời sang bên kia của vịnh hằng... Tất cả tình yêu, tất cả hận thù, tất cả niềm vui, tất cả giận dữ cũng phai nhạt theo thời gian... như thế này Bài thơ thừa nhận rằng có một ý nghĩa nào đó trong đó. Cuộc sống thoát nhìn có vẻ bình thường nhưng ai luôn bận tâm với quá nhiều tham vọng trong cuộc sống lại không nhận ra điều đó.

Vì vậy, khái niệm thời gian trong thơ Văn Cao thấm đẫm tư tưởng hiện sinh tích cực. Những thông điệp toát ra từ sự thể hiện nghệ thuật của thơ có giá trị nhân văn sâu sắc. Một khi con người nhận ra được quy luật khắc khe của thời gian, họ cần biết cách đánh giá sự tồn tại của chính mình.

Chúng ta phải làm gì để mỗi khoảnh khắc của đời người đều là một khoảnh khắc của cuộc đời chứ không chỉ là sự tồn tại đơn thuần, không bao giờ bị lãng quên trong ý thức hiện sinh của nhân loại đang trên đường khám phá giá trị vĩnh cửu của nó. Vậy giá trị vĩnh cửu là gì?

Văn Cao là một nghệ sĩ chân chính với sự cảm nhận nhạy bén về mọi giai đoạn của thời gian, khẳng định những giá trị không hề mất đi bản sắc trước sự tàn phá của thời gian. Đó là:

‘Riêng những câu thơ

còn xanh

Riêng những bài hát

còn xanh

Và đôi mắt em

như hai giếng nước’

Trong dòng chảy tàn khốc của thời gian, vạn vật, hiện tượng đều có thể tàn lụi và trở thành hư vô. Tuy nhiên, có một giá trị không thể mất đi và mãi mãi “xanh”. Đó là những giá trị của thơ ca, ca khúc và hơn hết là nghệ thuật, vẻ đẹp hiện lên trong mắt bạn.

Giọng điệu của bài thơ thay đổi bất ngờ. Từ buồn bã, chán nản đến thanh thoát và thõn thững mộng mơ. Hình ảnh thơ có ý nghĩa biểu tượng cao. Từ ‘riêng’ được lặp đi lặp lại như muốn bộc lộ và khẳng định một sự thật vĩnh cửu không thể phủ nhận. Nghệ thuật và tình yêu luôn khác nhau và bản thân chúng luôn vượt lên trên mọi điều nhỏ nhất.

Bởi chúng là hiện thân của cái đẹp nên luôn mang trong mình một sức mạnh trường tồn và vĩnh cửu.

Thời gian vẫn “qua kẽ tay” nhưng bài thơ “Thời gian” của cố nhạc sĩ, nhà thơ Văn Cao vẫn còn tươi mới trong tâm trí độc giả. Sự cô đọng, giản dị, ngắn gọn của ngôn từ bài thơ thể hiện tài năng, sự tinh tế của một nhà thơ tài hoa. Chính vì thế tôi tin rằng thông điệp nhân văn toát ra từ bài thơ này sẽ luôn truyền cảm hứng cho nhiều thế hệ độc giả trân trọng tác giả và cùng sáng tạo với ông. Và đây cũng chính là giá trị giúp thơ vượt qua những quy luật khắc khe của thời gian, vốn là vĩnh cửu, cũng như nghệ thuật tình yêu và cái đẹp là vĩnh cửu.

Phân tích đánh giá bài Thời gian của Văn Cao mẫu 3

Văn Cao tuy nổi tiếng là một nhạc sĩ nhưng ít ai biết rằng ông còn tạo dựng được tên tuổi trong lĩnh vực thơ ca. “Thời gian” là bài thơ nổi bật thể hiện sự đổi mới táo bạo của người nghệ sĩ đa tài này.

Văn Cao (1923-1995) sinh ra ở Nam Định nhưng lớn lên ở Hải Phòng, nơi ông bắt đầu sự nghiệp sáng tạo. Ông là một nhạc sĩ, nhà thơ và họa sĩ. Tuy số lượng thơ không nhiều nhưng phong cách nghệ thuật độc đáo của ông luôn để lại ấn tượng trong lòng người đọc. Với quan niệm “Sự thất bại thường gặp trong một bài thơ là khép lại: Khép tất cả sự muốn nghĩ và muốn nói”, Văn Cao luôn chú trọng làm sao đổi mới thơ cả về hình thức lẫn nội dung, đồng thời phát triển nhiều cấp độ khác nhau để tạo nên ý nghĩa thơ ca phong phú. Bài thơ “Thời gian” được Văn Cao viết vào mùa xuân năm 1987.

Toàn bộ bài thơ là sự suy ngẫm, chiêm nghiệm về thời gian và cuộc sống con người. Người ta thường đo thời gian bằng giây hoặc phút nhưng Văn Cao lại coi thời gian là một sinh thể Hữu hình, có thể chạm vào được:

“Thời gian qua kẽ tay

Làm khô những chiếc lá

Kỷ niệm trong tôi

Rơi

như tiếng sỏi

trong lòng giếng cạn”

Văn Cao cảm nhận thời gian qua xúc giác: “Thời gian qua kẽ tay”. Thời gian chạm vào chúng ta một cách âm thầm và trôi qua cực kỳ nhanh chóng. Người ta cảm thấy trăn trăn mỗi khi thời gian “đi qua kẽ tay” rồi dừng lại mà ăn năn. Lời thơ mở đầu năm chữ tạo nên những liên tưởng thú vị trong lòng người đọc. Thời gian rất quý giá nhưng lại rất mong manh nên con người luôn khao khát có được nó trong tay. Và khi thời gian trôi qua kẽ tay và thoát khỏi tầm tay con người, thời gian đã vô tình “làm khô những chiếc lá”. Thời gian trôi qua, con người và vạn vật đều biến mất. Những chiếc lá mới tươi một thời đã khô héo. Tuổi thanh xuân của con người cũng vậy, đẹp đẽ và ngắn ngủi nhưng chẳng bao lâu chúng ta đã đặt một chân trước ngưỡng cửa của tuổi già.

Không ngờ, một tiếng “rơi” xuất hiện, giống như một dòng cảm xúc chợt rơi xuống giữa dòng thơ. Bài thơ chỉ dùng một từ để nhấn mạnh diễn biến của cảnh. “Rơi” ở đây có nghĩa là bỏ đi, quên lãng. Trong cuộc đấu tranh giành sự sống, con người bỗng trở nên sợ hãi, buồn bã và thất vọng khi mọi thứ mình yêu quý đều tuột khỏi tầm tay. “Như tiếng sỏi” là một sự tương tự độc đáo để mô tả một âm thanh nặng nề và khô khan. Sỏi rơi “trong lòng giếng cạn”. Những thứ vô hồn và cô đơn lần lượt xuất hiện. Từ “canh” ám chỉ sự cần cỗi, thiếu sức sống. Càng về sau bài thơ càng nặng nề, bài thơ bị ngắt dòng đột ngột, thể hiện những cảm xúc tự nhiên của con người khi đứng trước sự khắc nghiệt của thời gian.

Nhận thức sâu sắc về thời gian và khao khát nắm bắt hạnh phúc không phải là điều xa lạ đối với các nhà thơ. Cũng có những nhà thơ kết thúc tác phẩm của mình bằng sự bi quan và cay đắng. Nhưng Văn Cao thì khác. Những câu thơ tiếp theo lấp lánh vẻ đẹp trữ tình nhẹ nhàng với sự xuất hiện của “những câu thơ”, “những bài hát” và “đôi mắt em”.

“Riêng những câu thơ

còn xanh

Riêng những bài hát

còn xanh

Và đôi mắt em

như hai giếng nước.”

Thơ ca là biểu tượng của sự sáng tạo nghệ thuật và những rung động của trái tim con người. điệp khúc “Những câu thơ”, “những bài hát”” được lặp lại hai lần, nhấn mạnh sự trường tồn của nghệ thuật chân chính. Và điều đẹp nhất trên thế giới này không ai khác chính là “đôi mắt em”. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, tượng trưng cho tình yêu và tuổi trẻ vĩnh cửu. Đôi mắt sâu thẳm của em sáng “như hai giếng nước” và tràn đầy sức sống. Nhà thơ không chỉ lay động chúng ta bằng những giá trị cao đẹp, vĩnh cửu mà còn gợi cho chúng ta một lối sống ý nghĩa, cho chúng ta thấy giá trị của nghệ thuật và tình yêu. Nhịp điệu và hình ảnh thơ của khổ thơ thứ hai tương tự như khổ thơ thứ nhất, tạo hiệu ứng vòng tròn nhưng thay vì thể hiện cảm xúc thất vọng nói trên thì không khí lại nồng nàn, đắm đuối hơn được thể hiện.

Bài thơ được viết theo thể thơ tự do, có những xuống dòng và ngắt nhịp đầy sáng tạo. Nhịp điệu uyển chuyển của bài thơ tạo nên một giai điệu đặc biệt. Ngoài ra, Văn Cao còn sử dụng ngôn ngữ chứa đựng nhiều tầng nghĩa biểu tượng, tương phản, đối lập, so sánh, ám chỉ, ẩn dụ để thể hiện quan điểm sống của mình.

Bài thơ thể hiện sự suy ngẫm sâu sắc về mối quan hệ giữa thời gian, cuộc sống, con người và nghệ thuật. “Thời gian” của Văn Cao là “chiếc lá” của nghệ thuật xanh mãi.

Phân tích Thời gian của Văn Cao hay nhất mẫu 4

Người đời thường nhắc đến Văn Cao trong vai trò một nhạc sĩ nhưng không phải ai cũng biết ông còn tạo cho mình những dấu ấn riêng trên địa hạt thơ ca. “Thời gian” là một thi phẩm nổi bật, cho thấy những cách tân táo bạo của người nghệ sĩ đa tài này.

Văn Cao (1923 – 1995), sinh ra ở Nam Định nhưng lớn lên ở Hải Phòng và bắt đầu sự nghiệp sáng tác ở đây. Ông là nhạc sĩ kiêm nhà thơ và họa sĩ. Thơ của ông tuy không nhiều về số lượng nhưng luôn gây ấn tượng với người đọc bởi phong cách nghệ thuật độc đáo. Vì quan niệm “Sự thất bại thường gặp trong một bài thơ là khép lại: Khép tất cả sự muốn nghĩ và muốn nói” nên Văn Cao luôn chú trọng vào việc cách đổi mới thơ ca cả về hình thức lẫn nội dung, tạo nên những bài thơ trùng phức nhiều lớp nghĩa với các hình ảnh giàu tính biểu tượng. Bài thơ “Thời gian” được Văn Cao sáng tác vào mùa xuân năm 1987.

Cả bài thơ là những chiêm nghiệm, suy tư về thời gian và cuộc sống con người. Người ta thường đong đếm thì giờ bằng giây, bằng phút nhưng Văn Cao lại thấy thời gian như một sinh thể hữu hình, có thể chạm vào được:

“Thời gian qua kẽ tay

Làm khô những chiếc lá

Kỷ niệm trong tôi

Rơi

như tiếng sỏi

trong lòng giếng cạn”

Văn Cao đã cảm nhận về thời gian bằng xúc giác: “Thời gian qua kẽ tay”. Nó lặng lẽ chạm vào ta rồi lướt qua nhanh chóng đến không tưởng. Con người trăn trăn cảm nhận từng dấu ấn đi “qua kẽ tay” để rồi vấn vương, nuối tiếc. Câu thơ năm chữ mở đầu đã đem đến một sự liên tưởng thú vị cho người đọc. Thời gian quý giá như mỏng manh vô cùng nên con người lại càng khao khát được điểu khiển thời gian trong bàn tay của mình. Và trong khi len qua kẽ tay ta, thoát khỏi sự níu giữ của con người, thời gian đã thật vô tình “Làm khô những chiếc lá”. Sự trôi chảy của thời gian khiến con người và vạn vật phai tàn. Những chiếc lá mới hôm nào còn mơn mớn, nay trở nên héo úa. Thanh xuân của con người cũng vậy, tươi đẹp và ngắn ngủi, chẳng mấy chốc ta đã đặt một chân vào ngưỡng cửa tuổi già.

Thật bất ngờ, một tiếng “Rơi” xuất hiện như mạch cảm xúc đột ngột ngã xuống giữa dòng thơ vậy! Câu thơ chỉ có một tiếng, nhấn mạnh vào sự chuyển động của cảnh vật. “Rơi” ở đây là lia xa, quên lãng. Mải miết chạy đua với cuộc sống, con người bỗng giật mình rồi buồn đau, hụt hẫng khi mọi điểu đầu yêu vụt khỏi tầm tay. “Như tiếng sỏi” là lối so sánh đặc sắc, gợi tả âm thanh nặng nề và khô khốc. Sỏi rơi vào “trong lòng giếng cạn”. Các sự vật vô hồn, đơn côi cứ lần lượt hiện ra. Từ “cạn” thể hiện một sự trợ trợ, không có sức sống. Ý thơ càng về sau càng trở nên nặng nề, những câu thơ bị chia cắt bởi lối xuống dòng bất chợt cho thấy những xúc cảm tự nhiên của con người khi đối mặt dòng thời gian khắc nghiệt.

Ý thức sâu sắc về thời gian, khát khao níu giữ hạnh phúc không phải là tâm trạng hiếm gặp ở những thi nhân. Trong số đó, có những nhà thơ đã kết thúc tác phẩm của mình

bằng khối s ầu bi quan, cay đắng. Nhưng Văn Cao thì khác. Khổ thơ tiếp theo sáng lên vẻ đẹp trữ tình nhẹ nhàng nhờ sự xuất hiện của “những câu thơ”, “những bài hát” và “đôi mắt em”:

“Riêng những câu thơ

còn xanh

Riêng những bài hát

còn xanh

Và đôi mắt em

như hai giếng nước.”

“Những câu thơ”, “những bài hát” là biểu tượng cho sáng tạo nghệ thuật, sự rung động của trái tim con người. Điệp ngữ “Riêng những” và “còn xanh” được lặp lại hai lần như một lời khẳng định sự trường tồn của nghệ thuật chân chính. Và đẹp nhất trên đời không gì khác chính là “đôi mắt em”. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, đại diện cho tình yêu và sức trẻ miên viễn. Đôi mắt sâu thẳm ấy lại trông “như hai giếng nước”, long lanh và dạt dào sức sống. Nhà thơ không chỉ cảm khái trước những giá trị cao cả bất diệt mà còn đề ra một phương cách sống ý nghĩa, cho ta thấy giá trị của nghệ thuật và tình yêu. Nếu thấy mình già nua và cũ kĩ, hãy ngẫm lên những vần thơ và những khúc ca, hãy soi mình vào đáy mắt người yêu. Những đi ều bình dị nhất lại chính là cứu cánh có tâm hồn. Cách ngắt nhịp, hình ảnh thơ ở khổ thơ hai có sự tương đ ồng với khổ một tạo nên hiệu ứng vòng tròn nhưng không còn biểu lộ cảm xúc hụt hẫng như ở trên mà cho thấy tâm trạng say mê, chìm đắm.

Bài thơ được viết theo thể thơ tự do với cách xuống dòng, ngắt nhịp sáng tạo. Nhịp điệu của câu thơ linh hoạt tạo ra nhạc điệu đặc biệt. Bên cạnh đó, Văn Cao đã sử dụng ngôn từ mang nhiều tầng nghĩa tượng trưng, các biện pháp tương phản, đối lập, so sánh, điệp ngữ, ẩn dụ để thể hiện cái nhìn của mình về cuộc sống.

Qua đó, bài thơ cho thấy những chiêm nghiệm sâu sắc về mối quan hệ giữa thời gian, cuộc đời với con người và nghệ thuật. “Thời gian” của Văn Cao chính là một “chiếc lá” tươi xanh vĩnh viễn của nghệ thuật.